

Μεσολόγγι - Εξόδου επέτειος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΕΞΟΔΟΣ

του Γιάννη Βλαχογιάννη

Το Μεσολόγγι τώρα τοιμάζεται να βγει με το σπαθί. Τοιμάζεται κι η χήρα Μάνθα, η Μεσολογγίτισσα, να βγει κι αυτή. Ο Τούρκος αν νικήθηκε χίλιες φορές, της πείνας το θεριό είν' ανίκητο. Έτσι ο λαός, μαζί με τη φρουρά, πήρανε την απόφαση. Κι απόψε...

Νύχτα, σκοτάδι. Η χήρα, στα τυφλά ψηλαφώντας, ήβρε το δέμα με τα ρούχα τ' άχαρα του μακαρίτη αντρός της. Η μπότα η τούρκικη τον έκοψε στα δυο, μόλις άρχισε η πολιορκία. Κι αυτό μονάχα; Το βόλι, το σπαθί, της αρρώστιας η οργή, της πείνας η κατάρρα θέρισαν κάθε δικό της γύρω της.

Έρημη η χήρα, έρημη με την Ανθή, την κόρη της, εφτά χρονών μικρούλα κι άρρωστη, στα βάσανα μπασμένη, από την πείνα αγνώριστη, φάντασμα ζωντανιό, κι ήμερο κι ιλαρό σαν άλλου κόσμου πλάσμα.

Η χήρα ντυμένη βρίσκεται με τη στολή, τη λεβέντικη και τη ματόβαφτη, τ' αντρός της. Τη φύλαγε σαν άγιο λείψανο, τόσον καιρό. Και τώρα πόσα γέλια θ' άκουγε, μέρα έτσι να την έβλεπε κανείς. Τόσο είν' άχαρη και τόσο κωμική. Κι έχει στη μέση

της ζωσμένο το σπαθί. Και πρέπει να 'ναι τόσο τρομερή κι η όψη κι η ματιά της, που θα 'διωχνε ακόμα και του χωρατού τον ίσκιο από μπροστά της. Κι είναι τόσες άλλες, χήρες είτε ανύπαντρες, νιες και γριές, αντροντυμένες, έτοιμες να βγουν απόψε...

Την κόρη της σηκώνει από το στρώμα. Το χάδι της καρδιάς τραχύ της βγαίνει από το λαιμό. Μοιάζει σαν προσταγή και σαν φοβέρισμα. Τη σέρνει από το χέρι, της κρυφομιλεί, μα στην αγκαλιά να τη σηκώσει δεν μπορεί. Τέτοια δύναμη κι η μάνα δεν την έχει.

Τραβούν αργά το δρόμο κατά τα προχώματα, μαζί με τ' άλλο ρέμα του κόσμου που τραβά. Ζυγώνει η ώρα. Κανένας δεν φωνάζει, κι όμως μια σύσμιχτη βοή ακολουθεί τον ίδιο δρόμο. Η χήρα σκύβει για στερνή φορά, κι άγρια και βραχνερά την άμοιρη μικρούλα θέλει να ορμηνέψει.

– Ανθή μου, Ανθή, Ανθίτσα μου, εδώ που θα κινήσουμε, σφιχτά να μου κρατάς τη φουστανέλα. Τίποτ' άλλο να μη βλέπεις και να μην ακούς: Τη φουστανέλα να μη χάσεις απ' τα χέρια σου! Ανθή μου, Ανθίτσα μου! Εδώ που πάμε, για να σε γλιτώσω, πρέπει να χτυπώ με το σπαθί, μ' ό,τι μπορώ. Δε θα 'χω όλο το νου μου απάνου σου. Βαστάξου εσύ με τα χεράκια σου, με την καρδιά σου! Πιάσου...

Και κινήσανε. Μεσ στη θεοποντή, που

ανοίγανε και περνούσανε, χωρίς να γείρει πίσω, κάποτε ρωτούσε η χήρα:

– Πού είσαι, Ανθή;

– Εδώ είμαι, μάνα.

Μα κάποτε, κι εκεί που πλάκωσε το κύμα το τρανό, και σάρωσε και σαρώθηκε, η χήρα ξέχασε την Ανθή, για μόνη μια στιγμή, ξέχασε να την ρωτήσει. Κι άμα βρέθηκε σε μια βρουλιά κρυμμένη και πήρε αναπνοή, τότε είδε πως έλειπε η Ανθή της.

Δεν άργησε ύστερα στη ράχη απάνου να βρεθεί. Τότε γύρισε στον εαυτό της. Τότε ξύπνησε της θυγατέρας ο καημός μεσ στην καρδιά της.

– Ανθή! φώναξε, και πάλι φώναξε.

– Ανθή! Ανθίτσα!

Του κάκου! Η Ανθίτσα πάει πια! Πάει και το Μεσολόγγι.

Η Έξοδος, που σήμανε το τέλος της Β΄ πολιορκίας του Μεσολογγίου, που κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο, έγινε τη νύχτα της 10^{ης} προς 11^η Απριλίου του 1826, ξημερώνοντας Κυριακή των Βαΐων.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις την αφήγηση της ιστορίας

%eXODOS_MESOLOGI%